

บทที่ 5

อภิปรายและสรุปผล

สรุปผลการวิจัย

จากผลการศึกษาสามารถแบ่งผลสรุปได้เป็น 3 ส่วน ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของเกษตรกรชาวผู้ปลูกยางพารา ในจังหวัดนครศรีธรรมราช

จากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษารั้้นนี้พบว่า เกษตรกรส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับ ป.1 – ป.6 โดยเฉลี่ยเริ่มทำสวนยางจนถึงปัจจุบันรวมเป็นระยะเวลา 14 ปี เกษตรกรส่วนใหญ่ใช้วิธีจ้างแรงงานในการทำสวนยาง จำนวนเนื้อที่ปลูกยางโดยเฉลี่ย 12 ไร่ ปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการทำสวนยางส่วนใหญ่ขาดเงินทุน แรงงาน และความรู้ด้านวิชาการเกี่ยวกับการทำสวนยางพารา เกษตรกรร้อยละ 32.86 จำหน่ายผลผลิตในลักษณะน้ำยางสด และร้อยละ 67.14 จำหน่ายผลผลิตในลักษณะยางพาราแผ่นดิบ

2. ข้อมูลเกี่ยวกับต้นทุนในการผลิตและจำหน่ายเป็นน้ำยางสดและยางพาราแผ่นดิบ

จากการศึกษารั้้นนี้พบว่าต้นทุนในการผลิตน้ำยางสด เฉลี่ยต่อไร่ต่อปีเท่ากับ 5,958 บาท ซึ่งต้นทุนการผลิตน้ำยางสดส่วนใหญ่เป็นค่าแรงงานในการกรีดและเก็บน้ำยางเฉลี่ยเท่ากับ 3,375 บาท คิดเป็นร้อยละ 56.65 ซึ่งจากการศึกษาพบว่าเกษตรกรส่วนใหญ่ไม่นิยมจ่ายค่าแรงงานเป็นค่าแรงงานรายวันหรือรายเดือน แต่จะมีการแบ่งรายได้จากจำหน่ายผลผลิตแทนการจ่ายค่าแรงงาน โดยคนงานจะได้ 4 ส่วน ส่วนที่เหลืออีก 6 ส่วนเป็นของเจ้าของสวนยาง

ส่วนต้นทุนในการผลิตยางพาราแผ่นดิบ เฉลี่ยต่อไร่ต่อปีเท่ากับ 6,882 บาท ซึ่งต้นทุนในการผลิตยางพาราแผ่นดิบส่วนใหญ่เป็นค่าแรงงาน ซึ่งประกอบไปด้วยค่าแรงงานในการกรีดเก็บน้ำยาง และทำยางแผ่น โดยคนงานที่รับกรีดและเก็บน้ำยางต้องทำยางแผ่นด้วย คิดเป็นเงินโดยเฉลี่ยเท่ากับ 3,535 บาท หรือคิดเป็นร้อยละ 51.37 ในการผลิตยางพาราแผ่นดิบมีค่าใช้จ่ายในการผลิตเท่ากับ 1,017 บาท คิดเป็นร้อยละ 14.78 และค่าบำรุงรักษาเท่ากับ 1,770 บาท คิดเป็นร้อยละ 25.72 ของต้นทุนการผลิตทั้งหมด

3. ข้อมูลเกี่ยวกับรายได้และผลตอบแทนจากการผลิตและจำหน่ายเป็นน้ำยางสดและยางพาราแผ่นดิบ

จากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษารั้้นนี้พบว่า รายได้และผลตอบแทนการผลิตน้ำยางสดของกลุ่มตัวอย่าง มีรายได้เฉลี่ยต่อไร่ต่อปีเท่ากับ 13,227.60 บาท พบว่ามีกำไรเฉลี่ย 7,269.60 บาท หรือ 54.96% ของการลงทุนอันเป็นตัวเลขทางการบัญชี

ส่วนรายได้และผลตอบแทนจากการจำหน่ายยางแผ่นดิบ มีรายได้เฉลี่ยต่อไร่ต่อปีเท่ากับ 13,626 บาท พบว่ามีกำไรเฉลี่ย 6,744 บาท หรือ 49.49% ของการลงทุนอันเป็นตัวเลขทางการบัญชี

จากบทสรุปข้างต้นพบว่า เกษตรกรส่วนใหญ่จำหน่ายผลผลิตเป็นยางพาราแผ่นดิบ โดยคิดว่าราคายางแผ่นดิบต่อกิโลกรัมมีราคาเฉลี่ยสูงกว่าการจำหน่ายเป็นน้ำยางสด ซึ่งเมื่อได้สรุปตัวเลขทางการบัญชีแล้วพบว่า เกษตรกรจะได้ผลตอบแทนสูงกว่าถ้าจำหน่ายผลผลิตเป็นน้ำยางสด เพราะสามารถลดค่าแรงงานในการผลิตและค่าใช้จ่ายในการผลิต รวมถึงเวลาที่ใช้ในการผึ่งยางให้แห้งรองจนกว่าจะนำไปจำหน่ายซึ่งเกษตรกรส่วนใหญ่ไม่ได้คำนึงถึงเวลาที่สูญเสียไปในส่วนนี้

ในทัศนะของเกษตรกรที่ได้จากการสำรวจ พบว่าเกษตรกรส่วนใหญ่มีปัญหาในการจำหน่ายผลผลิต โดยส่วนใหญ่มีความต้องการที่จะจำหน่ายเป็นน้ำยางสด เพราะไม่จำเป็นต้องมีโรงเรือน เครื่องรีด แรงงานในการทำยางแผ่น และค่าเสียเวลาในการทำยางแผ่น เนื่องจากถ้าจำหน่ายเป็นน้ำยางสดเมื่อกรีดและเก็บน้ำยางแล้วสามารถนำไปจำหน่ายได้เลย ใช้เวลาในการกรีดและเก็บน้ำยางประมาณ 3 – 4 ชั่วโมงก็เป็นอันเสร็จสิ้นกิจกรรมต่อวัน แต่ถ้าจำหน่ายเป็นยางพาราแผ่นดิบ ต้องใช้เวลาในการกรีด เก็บน้ำยางและทำยางแผ่นประมาณ 5 – 6 ชั่วโมงต่อวัน ปัญหาที่พบคือ เมื่อเกษตรกรนำน้ำยางสดไปจำหน่ายก็จะถูกกดราคาจากผู้รับซื้อน้ำยาง โดยผู้รับซื้อจะให้เหตุผลว่าน้ำยางสดนั้นไม่บริสุทธิ์ (สะอาด) มีส่วนผสมของน้ำมากเกินไป ทำให้น้ำยางขาดความเข้มข้นตามมาตรฐาน ซึ่งปัญหาที่พบไม่สามารถแก้ไขได้เนื่องจากไม่มีเครื่องมือวัดคุณภาพน้ำยางที่ได้มาตรฐาน

จากปัญหาดังกล่าว เกษตรกรจึงจำหน่ายผลผลิตในรูปของยางพาราแผ่นดิบ ซึ่งถ้าดูตัวเลขทางการบัญชีที่ได้จากการศึกษา พบว่าต้นทุนการผลิตยางพาราแผ่นดิบสูงกว่าน้ำยางสด และผลตอบแทนที่ได้รับก็ต่ำกว่าการจำหน่ายเป็นน้ำยางสด

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลต่างๆ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะต่อผู้ที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. เกษตรกรควรค้นคว้าข้อมูลด้านวิชาการเกี่ยวกับปลูกลาย การกรีดยาง เพื่อเพิ่มผลผลิต และลดการเสียหายของต้นยาง
2. ควรปลูกลูกพืชแซมยาง เพื่อเสริมรายได้ของเกษตรกร
3. เกษตรกรควรมีการรวมกลุ่ม เพื่อนำผลผลิตที่ได้ไปจำหน่ายให้ผู้รับซื้อรายใหญ่หรือกลุ่มสหกรณ์ที่รับซื้อผลผลิต เนื่องจากเกษตรกรขายให้ผู้รับซื้อรายย่อยในชุมชนใกล้เคียง ทำให้ถูกกดดันด้านราคา
4. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการบริการความรู้ด้านวิชาสู่ชุมชน และควรสร้างมาตรฐานด้านผลผลิตระหว่างผู้รับซื้อผลผลิตกับเกษตรกร

5. ควรจัดให้มีหน่วยงานราชการ หรือองค์กรของรัฐ เป็นตัวกลางในการรับซื้อผลผลิตจากเกษตรกรรายย่อย เพื่อประกันราคา

6. ควรวิจัยและพัฒนาเครื่องมือในการตรวจระดับความเข้มข้นของน้ำยาง เพื่อไม่ให้เกษตรกรถูกกดคั้นราคา

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรปรับปรุงแบบสอบถามให้มีความชัดเจนและมีรายละเอียดมากยิ่งขึ้น
2. ในการศึกษาครั้งต่อไป ควรศึกษาจากกลุ่มเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราที่มีพื้นที่ปลูกยางขนาดกลางขึ้นไป (20 ไร่ ขึ้นไป) และขนาดใหญ่ (100 ไร่ขึ้นไป) เพื่อเปรียบเทียบต้นทุนและผลตอบแทน